



Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 379/23
23.5.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, др Драгице Попеску и Светлане Павић, чланова већа, у парници тужиоца “Generali Osiguranje Srbija” а.д.о., са седишем у Београду, Нови Београд, улица Владимира Поповића бр. 8, чији је пуномоћник Маја Перовић, адвокат из Београда, улица Грге Андријановића бр. 9, против тужених АА из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Миодраг Бранков, адвокат из Футога, улица Цара Лазара бр. 96, ради регресног дуга, одлучујући о жалби туженог ББ, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 1073/15 од 22.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 23.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог ББ из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 1073/15 од 22.10.2021. године у ставу првом изреке у делу којим је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца “Generali Osiguranje Srbija” а.д.о., са седишем у Београду, Нови Београд, којим је обавезан тужени ББ да тужиоцу на име регресног дуга исплати износ од 463.920,27 динара, са законском затезном каматом почев од 10.03.2015. године, па до коначне исплате, као и у ставу трећем изреке у делу којим је обавезани тужени ББ да тужиоцу да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 203.656,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 1073/15 од 22.10.2021. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезани су тужени да тужиоцу на име регресног дуга солидарно исплате износ од 463.920,27 динара, са законском затезном каматом почев од 10.03.2015. године, па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца у делу у коме је тражио да се тужени обавезу да му солидарно плате законску затезну камату на износ од 370.168,27 динара, почев од 09.12.2014. године, па до 10.03.2015. године, на износ од 49.104,00 динара, почев од 04.12.2014. године, па до 10.03.2015. године, на износ од 5.340,00 динара, почев од 29.04.2014. године, па до 10.03.2015. године, на износ од 9.508,00 динара, почев од 08.04.2014. године, па до 10.03.2015. године, на износ од 29.500,00 динара, почев од 31.07.2012. године, па до 10.03.2015.

године и на износ од 390,00 динара, почев од 14.07.2010. године, па до 10.03.2015. године. Ставом трећим изреке обавезани су тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 203.656,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до кончане исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев тужиоца у делу у којем је тражио да се тужени обавежу да му солидарно плате законску затезну камату на износ од 203.656,00 динара, почев од дана доношења пресуде, па до дана извршности пресуде.

Благовременом жалбом тужени ББ је побијао ову пресуду, како из садржине жалбе произлази у ставу првом и трећем изреке, из свих законом прописаних разлога.

Апелациони суд у Београду испитао је првостепену пресуду у побијаном делу, у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, нашавши да је жалба туженог ББ неоснована.

У поступку пред првостепеним судом, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које повреде овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити друге битне повреде поступка, које би могле бити од утицаја на њену правилности или законитост. Супротно наводима жалбе туженог ББ, ожалбена пресуда је јасна и садржи разлоге о битним чињеницама, те постоји сагласност између изнетих разлога у образложењу побијане пресуде и садржине исправа, чију доказну снагу је ценио и првостепени суд, те побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, дана 13.08.2008. године, у 22,00 часа у... у ..., догодила се саобраћајна несрећа у којој су учествовали првотужени, управљајући под дејством алкохола у организму у количини од 1,28 г/кг, путничким моторним возилом марке "Volkswagen", тип "Голф", регистарске ознаке ..., у власништву друготуженог, које је на дан незгоде било осигурано од одговорности за штете причињене трећим лицима код тужиоца, по полиси број ..., са трајањем од 27.09.2007. године, до 27.09.2008. године, и пешак мал. ВВ из ... Путничко моторно возило марко "Volkswagen", тип "Голф", регистарске ознаке ..., кретало се ... из правца улице ... у праву улице ..., а пешак мал. ВВ из ... прелазио је преко десне коловозне траке улице ..., са леве на десну страну коловоза, гледано из правца ... у праву улице ..., ван обележеног пешачког прелаза, при чему је најближи пешачки прелаз био удаљен 150 метара и налазио се на раскрсници са ... Након проласка поред аутобуса који се зауставио ради његовог преласка, дошло је до делимичног чеоног налета путничког моторног возила марке "Volkswagen", тип "Голф" на пешака, када је пешак већ био у фази „уласка“ у габарит путничког моторног возила. Поводом предметне саобраћајне незгоде против првотуженог је покренут кривични поступак пред Основним суду у Новом Саду, па је пресудом К 223/2014 од 10.07.2014. године, првотужени, као окривљени, ослобођен оптужбе да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. КЗ, која пресуда је постала правноснажна дана 30.10.2014. године. Оштећени мал. ВВ је у предметној саобраћајној незгоди задобио тешку телесну повреду у виду прелома горњег дела десне лисњаче, раздеротину десног лакта и вишеструке огуљотине коже, те је поднео Основном суду у Новом Саду тужбу против тужиоца ради накнаде

материјалне и нематеријалне штете. Пресудом тог суда П бр. 1864/10 од 11.03.2014. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2351/14 од 23.10.2014. године, овде тужилац је обавезан да оштећеном мал. ВВ на име накнаде штете исплати износ од 50.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због наружености, износ од по 75.000,00 динара, на име физичког бола и претрпљеног страха, са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде (11.03.2014. године), па до исплате, износ од 390,00 динара, на име трошкова прибављања записника о извршеној саобраћајној незгоди, са законском затезном каматом почев од 17.09.2008. године, па до исплате, као и износ од 128.680,00 динара, на име накнаде трошкова поступка са законском затезном каматом почев од дана доношења пресуде (11.03.2014. године), па до исплате. Тужилац је поступајући по напред наведеној пресуди оштећеном лицу исплатио дана 09.12.2014. године, укупно износ од 370.168,27 динара, који чини главни дуг у износу од 200.390,00 динара (материјална штета у износу од 390,00 динара и нематеријална штета у износу од 200.000,00 динара), трошкова парничног поступка у износу од 128.680,00 динара, и обрачуната законска затезна камата у укупном износу од 41.098,27 динара. Према налазу и мишљењу судског вештака саобраћајно-техничке струке Бојана Секулића од 22.01.2018. године, као и његовог изјашњења на рочишту за главну расправу утврђено је да је у датој саобраћајној ситуацији возач возила “Голф” имао техничке могућности да избегне незгоду у случају да је прилагодио своју брзину кретања чињеници да се аутобус зауставља у његовој левој саобраћајној траци, као и чињеници да група пешака прелази коловоз, односно исти би имао временско-просторне услове да барем брзину свог кретања смањи на брзину са којом би, у случају благовремене реакције на опасност имао техничке могућности да избегне незгоду, па у том делу постоји његов пропуст, који се негативно одразио на могућност избегавања незгоде. Пешак – оштећени ВВ је у оба случаја имао могућност да уочи путничко возило “Голф”, па би одустајањем од започетог ступања иза габарита заустављеног аутобуса, имао техничку могућност да избегне предметну саобраћајну незгоду, док је на страни возача путничког возила “Голф” постојао пропуст који се негативно одразио на могућност избегавања саобраћајне незгоде, па је самим тим исти допринео настанку предметне саобраћајне незгоде.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца делимично основан па је применом одредби члана 87. став 2. Закона о осигурању имовине и лица, члана 164. ст. 1. и 2. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, чл. 154, 155, 158, 173, 174, 192, Закона о облигационим односима у вези са чланом 200. истог Закона, одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

По налажењу овог суда, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање, који се жалбеним наводима друготуженог не доводи у сумњу па је правилном применом наведених одредаба материјалног права правилно закључио да су тужени солидарно одговорни за штету коју је тужилац претрпео.

Наиме, одредбом члана 87. став 2. Закона о осигурању имовине и лица (“Службени лист СРЈ” бр. 90/96, 57/98, 53/99 и 55/99), који је важио у време настанка предметне саобраћајне незгоде прописано је да организација за осигурање која накнади штету оштећеном лицу ступа у његово право према лицу одговорном за штету, за износ

наплаћене накнаде, камате и трошкова поступка, ако обавеза организације није наступила према условима уговора о осигурању од аутоодговорности.

Одредбом члана 164. став 1. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, важећем у време настанка саобраћајне незгоде, било је прописано да возач не сме да управља возилом у саобраћају на путу, ни да почне да управља возилом под дејством алкохола, док је одредбом става 2. истог члана било прописано да ће се сматрати да је под дејством алкохола лице за које се анализом крви или крви и урина или другом методом мерења количине алкохола у организму утврди, да садржина алкохола у крви износи више од 0,5 г/кг или да је присуство алкохола у организму утврђено одговарајућим средствима или апаратима (алкометром и др), за мерење алкохолисаности, што одговара количинама већим од 0,5 г/кг или када се без обзира на садржину алкохола у крви стручним прегледом утврди да показује знаке алкохолне поремећености.

Одредбом члана 154. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је, уколико не докаже да је штета настала без његове кривице.

Одредбом члана 155. Закона о облигационим односима, прописано је да је штета умањење нечије имовине (обична штета) и спречавање њеног повећања (измакла корист), као и наношење другом физичког или психичког бола или страха (нематеријална штета).

Одредбом члана 158. Закона о облигационим односима, прописано је да кривица постоји када је штетник проузроковао штету намерно или непажњом.

Одредбом члана 173. Закона о облигационим односима, прописано је да штета настала у вези са опасном ствари, односно опасном делатношћу, сматра се да потиче од те ствари, односно делатности, изузев ако се докаже да оне нису биле узрок штете.

Одредбом члана 174. Закона о облигационим односима, прописано је да за штету од опасне ствари одговара њен ималац, а за штету од опасне делатности одговара лице које се њоме бави.

Одредбом члана 192. став 1. ЗОО, прописано је да оштећеник који је допринео да штета настане или да буде већа него што би иначе била, има право само на сразмерно смањену накнаду, с тим да ће суд, када је немогуће утврдити који део штете потиче од оштећеникове радње, досудити накнаду, водећи рачуна о околностима случаја (став 2.).

У конкретном случају предметна саобраћајна незгода настала је пропустима у радњама оба учесника незгоде који су подједнако допринели њеном настанку (допринос од 50%) и њеним последицама. До незгоде је дошло пропустима у радњама првотуженог који брзину кретања возила којим је управљао није прилагодио датој ситуацији будући да се у његовој левој саобраћајној траци зауставља аутобус и да група пешака прелази коловоз, а који је благовременом реакцијом на опасност имао могућност да избегне незгоду, као и у пропустима у радњама оштећеног лица као

пешака, који је својим неопрезним преласком коловоза иза заустављеног аутобуса, ван обележеног пешачког прелаза, а без претходне провере саобраћајне ситуације, допринео стварању опасне ситуације и настанку незгоде, с тим да су пропусти учесника незгоде правилно цењени од стране првостепеног суда, сходно одредби члана 192. Закона о облигационим односима, а на основу које је тужени оштећеном лицу исплатио накнаду штете. Првотужени је одговоран за предметну незгоду јер је управљао возилом под дејством алкохола у организму изнад граница дозвољених прописаних законом и Општим условима тужиоца, као саставним делом уговора о осигурању, па је стога изгубио права из осигурања, те је тужилац овлашћен да постави регресни захтев у висини исплаћене накнаде штете, камате и трошкова, те да исту накнаду оствари солидарно обавезујући и то првотуженог по основу кривице, а друготуженог као власника опасне ствари односно моторног возила којим је проузрокован штетни догађај, по принципу објективне одговорности, па је правилно првостепени суд поступио када је усвојио тужбени захтев тужиоца и одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

Неосновани су наводи жалбе да првостепени суд не образлаже како је утврдио допринос првотуженог овој саобраћајној незгоди од 50%.

Наиме, првостепени суд је полазећи од налаза и мишљења судског вештака саобраћајно-техничке струке Бојана Секулића од 22.01.2018. године, утврдио пропусте на страни како првотуженог, који је управљао путничким возилом марке “Голф”, тако и пешака малолетног ВВ, а чији налаз је првостепени суд у целости прихватио као и његово изјашњење као јасне, одређене, потпуне, образложене, непротивречне и дате у складу са правилима струке, правилно налазећи да је својим изјашњењем вештак отклонио све примедбе и сваку сумњу у правилност датог налаза и мишљења. Стога је правилно првостепени суд на основу датог налаза и мишљења нашао да су оба учесника незгоде подједнако допринела настанку предметне незгоде, односно да на обе стране постоји допринос настанку саобраћајне незгоде од 50%, а које разлоге у свему као правилне прихвата и овај суд.

Неосновани су и наводи жалбе друготуженог да је погрешна оцена првостепеног суда да наводно нема доказа да друготужени није био власник возила којим је повређен пешак, јер супротно тврдњи првостепеног суда изјава друготуженог на ову околност је била јасна, логична и убедљива.

Наиме, осим изјаве друготуженог да у време када се догодила саобраћајна незгода није више био власник предметног возила јер га је продао на ауто отпаду у уверењу да ће његово неосигурано возило бити расходовано у делове и да се више неће користити у јавном саобраћају, других доказа на ту околност нема, па како су ти наводи друготуженог неубедљиви и срачунати на избегавање одговорности имајући у виду да их није поткрепио писменим доказима, те уколико се прихвати тврдња друготуженог да је предметно возило било тешко оштећено и да није било у возном стању друготужени том приликом није поступио у складу са одредбом члана 196. став 5. тада важећег Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима, којим је прописано да је власник односно носилац права располагања возилом дужан да у року од 15 дана одјави возило ако је отуђено, нестало, уништено или отписано или ако је власник променио стално пребивалиште, односно седиште. У истом року власник,

односно носилац права располагања возилом дужан је да пријави промену било ког податка који је уписан у саобраћајној дозволи, а што друготужени том приликом није учинио па су стога овакви његови наводи неосновани. Осим тога, друготужени није доставио било какав писмени доказ да је предметно возило заиста продао ауто отпаду, а исто је у време настанка саобраћајне незгоде и даље било регистровано.

Како се ни осталим наводима жалбе друготуженог не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, применом члана 390. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Применом члана 401. тачка 2. ЗПП, потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета на основу правилне примене одредби чл.150, 153. став 1. и чл. 154, 163. ст. 1, 2, 3. и 4. ЗПП, а имајући у виду висину тужбеног захтева са којим је тужилац успео и важећој АТ и ТТ у време пресуђења.

Применом члана 165. став 1. ЗПП, одбијен је захтев друготуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован, јер исти није успео у поступку по жалби.

**Председник већа – судија
Зорица Ђаковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић